

Hoofdstuk een

Het gegil van een ambulance weerkaatste in de in mauve en donkerrood geschilderde gangen van het Missouri Regionaal Ziekenhuis. Een oudere man kreunde. Het gehuil van een baby doorsneed de stilte van de acht kamers grote eerstehulpafdeling.

Dr. Cheyenne Allison glipte de rommelige dokterskamer binnen, deed de deur dicht en sloot hem af.

Kon ze maar op bed neerploffen en daar een week blijven liggen. Of de hele maand maart.

Normaal gesproken zou ze haar twaalf uur durende dienst zonder enig probleem hebben afgewerkt en dan nog energie genoeg overhebben om 's avonds te gaan joggen langs het Katy Trail. Maar vandaag, om twee uur in de middag, voelde ze zich al alsof ze er een vierentwintiguursdienst zonder pauze op had zitten. Ondanks de griep prik, ondanks de antivirale kuur die ze meteen was begonnen nadat ze de symptomen had opgemerkt, voelde ze zich als de ingelijste klodder in groen en paars, die de een of andere idioot voor kunst had aangezien toen deze afdeling was verbouwd.

De griep had haar nu echt te pakken.

Cheyenne liet zich op de stoel zakken en drukte de linker kant van haar gezicht tegen de gladde koelte van het bureaublad. Kon ze hier maar blijven tot ze werd afgelost om zeven uur.

De telefoon zoemde boven haar hoofd. Zonder haar ogen open te doen, stak ze haar hand uit en drukte de ontvangstknop in. 'Ja?'

'Dr. Allison? Hoe gaat het, meid?' Het was Ardis Dunaway, de meest ervaren verpleegster in het ziekenhuis en een goede vriendin.

'Dat wil je niet weten', zei Cheyenne. 'Heb je die orders voor bed één gekregen?'

'Ik heb ze. Je moet naar de baby in kamer vijf toe. Onrustig, met een temperatuur van 39,8. Hoogste prioriteit.'

Cheyenne weerstond de aandrang om te vragen of er geen andere arts naar het kind kon gaan. 'Ik ga er nu naartoe. Is het infuus met cefatoxime al aangesloten bij meneer Robb?'

'Gebeurd, en de röntgenfoto van de schouder van het meisje in kamer vijf is ook klaar.'

'Hoorde ik een minuutje geleden een ambulance?'

'Jazeker. Hij reed rechtdoor naar het Universiteits-ziekenhuis.'

Goed zo. Waarom konden ze dat ook niet doen met de rest van hun patiënten van vandaag? Breng ze naar de grote jongens. Het verbaasde Cheyenne dat dit ziekenhuis toch nog zo druk was, terwijl er vlakbij twee traumacentra waren. Blijkbaar werden ze aangetrokken door de huiselijke sfeer hier.

'Ik kom eraan, Ardis.'

Negentig seconden later onderzocht Cheyenne, met een schoon mondkapje voor om haar patiënten te vrijwaren van rondvliegende ziektekiemen, een beweeglijk kindje met een rood oor. Terwijl ze een blaasbalgje gebruikte om lucht op het trommelvlies te blazen, vermengde het gehuil van de baby zich met de sirene van een andere ambulance. Het moest een drukke dag zijn voor het Universiteits- en het Boone County-ziekenhuis.

Terwijl Cheyenne de moeder geruststelde en het kind troostte, werd het geluid van de sirene buiten luider.

Het stopte. Te dichtbij.

Toen het geluid van de sirene wegstierf werd de baby stil, en zijn moeder ontspande zich zichtbaar.

Even later kwam Ardis de onderzoekskamer binnen. De moederlijke grijns van de doorgewinterde verpleegster was verdwenen. 'Dr. Allison, we hebben u nodig in kamer drie.'

'Ik kom.' Cheyenne klopte de moeder op haar schouder, schreef snel een opdracht voor de verpleegster en volgde Ardis door de gang. 'Wat is er?'

'De ambulance heeft een patiënte binnengebracht met pijn op haar borst. Achtentwintig jaar oud.'

'Vermoedelijke overdosis?' Dat was de regel voor iemand die zo jong was.

'De broeder zegt dat het er meer uitziet als een paniekaanval, en ze zeiden me dat ze met name naar jou heeft gevraagd.'

'Naar mij? Hoe heet ze? Zei ze waarom ...'

'Ze wil niets vertellen aan de broeders', zei Ardis. 'Niemand heeft haar gezegd dat jij hier was, maar ze vroeg naar jou. Ik dacht dat je haar snel wilde zien.'

Cheyenne liep achter de verpleegster aan de onderzoekskamer binnen. Een ambulancebroeder stond naast de patiënte met zijn kaart in de hand en nam haar bloeddruk op, terwijl een andere verpleegster ecg-leidingen overhevelde van de monitor van de ambulance naar de apparatuur van het ziekenhuis.

De patiënte hield haar trillende handen tegen haar gezicht gedrukt. Zijdechtig zwart haar, even donker en glanzend als dat van Cheyenne, waaiërde uit over het kussen.

Cheyenne ging naast het bed staan en legde haar hand zacht op de schouder van de vrouw. 'Hallo, ik ben dokter ...'

De handen zakten weg.

Cheyenne hield haar adem in. '*Susan?*'

Tranen stroomden langs scherp getekende, gebruide wangen.

Cheyennes jongere zus strekte haar armen naar haar uit.

‘O Chey, ik ben zo bang. Mijn borst doet zo’n pijn. Wat gebeurt er?’

Dane Gideon stapte de brede veranda van het ranchhuis af en keek naar de stofwolken boven de vierhonderd meter lange oprit die leidde van de snelweg naar het huis. Het maartse zonnetje bescheen het Table Rockmeer met stralen van juweelachtige kleuren die als het ware een prisma vormden rond het kleine dorp Hideaway, aan de andere kant van het meer.

Het geluid van banden die over het grind knerpten verbrak de vredige stilte terwijl de auto op de parkeerplaats tot stilstand kwam. Dane zag het donkere silhouet van de passagier. Het joch had dreadlocks, een huid met de kleur van pure espresso en ogen die samengeknepen waren door overduidelijke ongerustheid – het typische masker van teleurstelling in een gezicht dat te jong was om het aan te kunnen.

Clint, de maatschappelijk werker, die soms op deze boerderij leek te wonen, parkeerde de auto onder de kale eikenboom en knikte Dane toe met een grimmige glimlach. Hij zei iets tegen de passagier. De tiener schudde zijn hoofd en wendde zijn blik af.

Dane zag weerzin in elk van zijn bewegingen.

Clint stapte uit de auto en liet het portier openstaan. ‘We hebben weer een weerbarstige voor je’, zei hij, luid genoeg zodat het in de auto te horen was. ‘Ik schijn hem er niet van te kunnen overtuigen dat het hier zo’n beetje een zomerkamp is.’

Dane grijnsde. ‘Of een trainingskamp.’

Clint schudde Danes hand krachtig. ‘Bedankt dat je Gavin op wilt nemen. Ik wist dat jij precies de juiste man voor hem zou zijn. Het is een goeie jongen.’

De ‘goeie jongen’ kromp ineen, wierp een woedende blik op Clint en kruiste zijn armen voor zijn borst.

‘Zijn kamer is klaar’, zei Dane. ‘Hij slaapt bij Willy.’ Clint had Willy hier vier maanden geleden onder dezelfde omstandigheden gebracht.

Richard Cook kwam om de zijkant van het grote, twee verdiepingen hoge huis heen lopen; de oudere man – die

alleen luisterde naar zijn achternaam die ook zijn baan op de ranch beschreef – schort voor en het haar achterovergekamd in een sliertig, grijs kapje, liep over het nauwelijks groene grasveld en knikte Dane toe. Willy kwam uit de schuur tevoorschijn, duidelijk nieuwsgierig naar zijn nieuwe kamergenoot en – even duidelijk – trachtend dat niet te laten zien.

Dane grijnsde naar de magere veertienjarige, die zich zo goed aan het leven op de ranch had aangepast. Misschien zou hij Gavin helpen zich hier thuis te voelen.

Terwijl de maatschappelijk werker zich omdraaide om Cook en Willy te begroeten, liep Dane naar de auto, gleed achter het stuur en sloot het portier.

Gavin haalde bestudeerd kalm adem, alsof die activiteit hem pijn deed.

‘Ik ben Dane Gideon.’

Alleen een korte onderbreking in het ademhalingsritme gaf aan dat de tiener hem had gehoord.

Clint kennende nam Dane aan dat de vijftienjarige op de hoogte was gebracht van alle aspecten van zijn nieuwe thuis, van de taken die hij op deze goedlopende ranch had, tot de grootte van het huis, en de school waar hij naartoe zou moeten gaan. Ongetwijfeld had hij ook duidelijke beschrijvingen gekregen van de andere ‘bewoners’ van de ranch.

Terwijl hij snel over zijn schouder keek in de richting van de stad, voelde Dane even wat twijfels. Nam hij deze keer te veel hooi op zijn vork?

‘Ga je me vertellen hoe je heet?’ vroeg hij de tiener.

De lippen van het joch gingen uiteen, de spieren van zijn keel werkten hevig, maar hij gaf geen kik. Hij schraapte zijn keel en keek Dane aan met de glimlach van een lefgozer. ‘Hoi maat’, zei hij in een spottend ritme met zijn verbazend zware bariton. ‘Noem me maar Brand. Dat is wie ik ben, en volgens mijn mama is dat ook wat ik doe – en mama’s liegen nooit, hè?’ De verbittering klonk zwaar door in zijn woorden.

‘Dat hangt ervan af. Heb jij die brand aangestoken?’

De glimlach verdween van zijn gezicht als laagjes zand die van een rotsblok werden weggeblazen. ‘Denk je dat ik gek ben? Als ik zeg dat ik dat niet deed, dan zeg je dat ik lieg. Als ik zeg dat ik dat wel deed, dan zou ik *echt* liegen.’

‘Waarom praten we daar later dan niet over? Laten we nu eerst je spullen maar uitladen en je rondleiden. Je kamergenoot is vroeg uit school gekomen om kennis met je te maken zodra je hier was. Het is nu vrijdag, dus heb je het hele weekend de tijd om je te installeren en je taken te leren, voor we je maandag inschrijven op school.’

De kwade frons van het joch verdiepte zich. ‘k Ga helemaal niet naar school.’

‘Je hebt geen keus, en ik ook niet, Gavin.’

‘Brand! Ik heet Brand. Dat zegt mijn ...’

‘Je werd ervoor vrijgesproken.’

‘Wil je me dan vertellen wat ik hier doe?’

‘Je zou niet op deze ranch zijn als je schuldig was geweest aan een misdaad.’

‘Maar ik ben niet thuis bij mijn mama, hè?’

Het was Danes beurt om te zwijgen. Dat was een van de moeilijkste dingen waar hij mee om moest gaan – jongens die zich niet geliefd en ongewenst voelden.

‘Dat is dus duidelijk’, zei Gavin. ‘In deze zaak is mijn mama rechter en jury. Dus zolang ik hier ben heet ik *Brand*.’

Cheyenne drukte verscheidene tissues in de linkerhand van haar zus. ‘Ik weet dat het eng is, Susan, maar je moet je proberen te ontspannen, zodat we een goed hartfilmpje kunnen maken. Je zult zo weer de oude zijn. Ik heb het geruis al meteen gehoord – ik denk dat het je hartklepprobleem weer is, maar ik wil het zeker weten.’

Susan knikte terwijl ze met haar ogen knipperde om haar tranen te bedwingen.

Toen Cheyenne op de middelbare school zat en Susan nog op de lagere school, had Cheyenne het lekken van de hartklep van haar jongere zus al ontdekt met het kerstcadeau dat ze van haar ouders kreeg – een stethoscoop. Vanaf die tijd had Cheyenne Susans conditie als een per-

soonlijke verantwoordelijkheid beschouwd. Het had haar gemotiveerd om de eerste twee afschuwelijke jaren van de artsenopleiding door te komen.

Ze nam die verantwoordelijkheid nog steeds serieus.

Susans hand trilde terwijl ze haar gezicht afveegde met de tissues.

‘Het heeft nog nooit eerder zo’n pijn gedaan, Chey.’

‘Vertel me nu maar hoe dit zo is gekomen. Heb je te hard getraind? Is er iets gebeurd dat je heeft geschokt?’

Susan aarzelde, knikte toen en gluurde naar de anderen in de kamer.

‘Ik denk dat je dat wel zou kunnen zeggen’, mompelde ze.

Cheyenne respecteerde haar zusters onuitgesproken verzoek om privacy. Ze keek naar Ardis, die op haar gebruikelijke plek stond en op de monitor keek, terwijl de technicus van de afdeling Cardiologie het ecg-apparaat bediende.

De technicus gaf de ecg-print aan Cheyenne en pakte toen de snoeren weg van Susans borst. ‘Wilt u dat ik het apparaat hier laat, dr. Allison?’

‘Ja, als de hartslag is gekalmeerd en we de spiertrekkingen de baas zijn, wil ik nog een test doen.’ Cheyenne keek haar zus aan met een bemoedigende glimlach. ‘Het ziet er goed uit, maar we moeten erachter komen wat hier de oorzaak van is.’

‘Ik heb me nog nooit eerder zo gevoeld, Chey. Het spijt me dat ik zo kinderachtig ben, maar ik werd er bang van.’

‘Je bent helemaal niet kinderachtig. Weet je zeker dat de pijn niet uitstraalt naar je kaak of je arm? Voel je niets in je rug?’

‘Mijn handen tintelen.’

‘Allebei?’

Susan bewoog haar vingers. ‘Ja.’

‘Dat zou kunnen komen door hyperventilatie.’

‘Noemen ze dit nou een paniekaanval?’

‘Het zou kunnen.’ Als dit iemand anders was zou Cheyennes diagnose een paniekaanval zijn. Maar Susan was niet iemand die in paniek raakte. Dus wat had haar hart zo op hol laten slaan?

Susan haalde diep adem en sloot haar ogen, maar ze schoten weer open toen de vertrekkende ecg-technicus een groet riep naar de binnenkomende radioloog, die een röntgenapparaat voor zich uit duwde.

‘Susan, we gaan een röntgenfoto van je borst maken’, legde Cheyenne uit. ‘Ontspan je maar. Je weet wel dat ik voor je zal zorgen.’ Ze leunde over het bed heen en keek haar zus strak aan.

Susan haalde weer diep adem en zakte terug op het bed, waarbij de nachtzwarte lokken van haar grof geknipte haar op het kussen vielen. Ze keek op naar Cheyenne met een vast vertrouwen in haar donkere ogen.

Cheyenne kneepte in haar arm. ‘Wil je dat ik de secretaresse vraag Kirk te bellen?’

‘Nee!’ Susans hoofd schoot weer omhoog van het kussen. ‘Alsjeblieft niet. Ik wil niet dat hij hier iets van weet.’

‘Oké’, zei Cheyenne. ‘Ik zal hem niet bellen.’ Ze ging even de kamer uit, lang genoeg om de radioloog de röntgenfoto van Susans borst te laten maken – voor het geval dat. ‘Het komt allemaal wel goed’, riep ze vanuit de deuropening.

Wat was er aan de hand tussen Susan en haar man?

Hoofdstuk twee

Dane stond naast Clint aan de andere kant van het erf en keek hoe Willy en Gavin naar de schuur liepen. Willy zwaaide met handgebaren in de lucht om iets te benadrukken dat hij Gavin met woorden duidelijk probeerde te maken.

Wat een contrast! De benige veertienjarige met zijn kortgeknipte bruine haar en zijn bril was bijna een kop kleiner en zeker vijftwintig kilo lichter dan Gavin. Waar Gavin spieren had, had Willy huid. Waar Gavin dreadlocks had, had Willy – praktisch – ook alleen maar huid.

‘De dreadlocks zullen wat aanpassing vereisen’, zei Dane.

Clint grinnikte. ‘Voor Brand of voor jou?’

‘Voor Hideaway. En ik weiger hem Brand te noemen. Het is kleinerend.’

‘Je hebt hier te lang in afzondering geleefd, Dane. Je moet wat meer naar de stad gaan.’

‘Nee, dankjewel.’

‘Verberg je jezelf nog steeds?’

‘Ik verberg me nergens voor.’ Dane gebruikte zijn ‘hou je stil’ stem terwijl hij knikte in de richting van Gavin. ‘Hij heeft alvast twee problemen die hij mee moet dragen.’

‘Wil ik dit horen?’

‘Hij is een “ranchjoch” en hij heeft een donkere huid.’

‘Wacht even.’ Clint maakte een gebaar alsof hij zijn oren bedekte.

‘Het is politiek incorrect voor mij om hiernaar te luisteren.’

‘Hou je niet van de term “ranchjoch”?’

‘Je weet wel wat ik ...’

‘Wen er maar aan. Zo gaat dat hier. Toen ik in Hideaway kwam ben ik twintig jaar teruggereisd in de tijd – af en toe lijkt het wel vijftig jaar. Veel van de inwoners hebben hier al twee of drie generaties geleefd. Ze haten verandering. Velen van hen kijken me wantrouwig aan omdat ik gescheiden ben en geen eigen kinderen heb. En het is niet toevallig dat iedereen binnen een cirkel van vijftien kilometer rond Hideaway Jason met een schuin oog aankijkt omdat hij een donkerder kleur heeft dan zichzelf.’

‘Verhuis dan ergens anders naartoe. Neem de jongens mee. Jij kunt je dat wel veroorloven.’

Dane schudde zijn hoofd. ‘Ik hoor hier thuis.’

Clint snoof. ‘Dat zal God je wel verteld hebben, hè?’

Dane negeerde de cynische toon van zijn vriend. ‘We hebben allen onze plaats in het leven. Ik heb de mijne gevonden.’ Hij keek met groeiende belangstelling toe terwijl Willy Gavin Farmer over het hek voorstelde aan Gordy, de meest ruzieachtige koe van de kudde. Gordy was de afkorting van Gordina – de naam van een bazige vrouw die hij in de kerk had bewonderd.

‘Een perfecte plaats’, mompelde Clint. ‘Wilde tieners temmen om er modelburgers van te maken? Austin Barlow verdragen elke keer dat hij je het slachtoffer van een van zijn speciale vendetta’s wil maken?’

‘Ik geeft het niet graag toe, maar ik geniet van de uitdaging van dat soort vendetta’s. Austin is niet onoverwinnelijk.’ Dane gebaarde naar Gordy. De koe stond dicht bij het hek en liet toe dat Gavin haar achter haar oor krabbelde. ‘Moet je daar nu eens kijken. Ik heb haar dat nog nooit eerder zien doen.’

‘Het joch heeft slag om met dieren om te gaan. Hij werkte samen met zijn vader in diens dierenartspraktijk.’

‘Ik wist uit het rapport dat zijn vader dierenarts was, maar er stond niet veel in over zijn moeder’, zei Dane. ‘Is daar wat van bekend?’

‘Het enige dat ik weet is dat de ouders allang van elkaar vervreemd waren en dat zij haar eigen veeleisende baan had. Wilde zelfs geen tijd uittrekken om haar zoon op te halen, toen de vader vorig jaar omkwam bij een auto-ongeluk. De sociale dienst heeft zich ermee beziggehouden en stelde een pleeggezin voor en plaatste hem daar ook, maar hij liep weg. Uiteindelijk stemde zijn moeder er onwillig in toe hem bij zich te nemen, maar drie weken nadat hij bij haar kwam wonen, brandde hun huis af.’

‘Daar stond niets van in het rapport.’

‘We zetten niet altijd alles in die rapporten, want we hebben niet altijd alle informatie die we nodig hebben.’

‘Wat doet de moeder van het joch?’

‘Ze is manager van een keten van hamburgerrestaurants in Arkansas. Ze doet het tamelijk goed, lijkt efficiënt in haar werk, maar wat Gavin betreft lukte het haar niet.’

‘En zij beweert dus dat Gavin het huis opzettelijk in brand stak?’ riep Dane uit. ‘Heeft ze enige reden om dat te geloven?’

‘Het enige is een gebeurtenis toen hij nog een kind was en per ongeluk brand veroorzaakte in de woonkamer.’

‘En sindsdien niets?’

‘Niets volgens de rapporten.’

Dane keek hem met een vlugge blik aan. ‘Dat is niet zo erg geruststellend.’

‘Hij is een onschuldig joch dat in de problemen is gekomen, Dane.’

‘Weet je dat zeker? Ik heb andere jongens waar ik aan moet denken, en de stad kijkt altijd toe ...’

‘Geef hem wat tijd en kijk wat je ervan denkt’, zei Clint. ‘Hoe dan ook, zijn moeder is niet in staat om hem bij zich te houden. Maar toch heb ik het gevoel dat hij een moeder nodig heeft. In feite was jij niet mijn eerste keuze voor hem

– je hebt zelfs geen vrouw op de ranch, tenzij je Gordy meetelt.’

‘Ze is een goede moeder. Haar kalveren groeien altijd voorspoedig op.’

‘Denk je dat je een van je wonderen kunt verrichten, Dane?’

‘Ik verricht geen wonderen.’

‘Jij schijnt iemand te kennen die dat wel doet.’

Cheyenne schreef ontslagbrieven uit voor twee patiënten, waste haar handen en deed haar mondkapje weer voor. Toen ze de onderzoekskamer waar Susan lag binnenkwam, was er geen ander medisch personeel aanwezig.

Cheyenne sloot de deur achter zich en ging naar het bed van haar zus. ‘Hoe voel je je?’

Susan knikte. ‘Beter. Het doet niet zo’n pijn meer. Overigens, wat is dat met dat mondkapje?’

‘Griep.’ Cheyenne viel neer op de kruk naast het bed. ‘Ik wil niet het risico lopen dat ik een patiënt aansteek.’ Ze tikte op het mondkapje met haar vinger. ‘Dit is gewoon een voorzorgsmaatregel. Zo erg voel ik me nu ook weer niet.’ *Leugenaar. Je voelt je afschuwelijk.* ‘De resultaten van het laboratoriumonderzoek zien er goed uit. Maar voor ik je laat gaan wil ik nog een keer een ecg doen. Nu je hartslag wat kalmer is en je niet zo erg trilt, kunnen we een duidelijker resultaat krijgen.’

Susan knikte.

‘Van trillen gesproken,’ zei Cheyenne, ‘wat kan dit veroorzaakt hebben? Volgens mij heb je nog nooit eerder een paniekaanval gehad.’

‘Dus je denkt dat *dat* is gebeurd?’

Een vraag in plaats van een antwoord. ‘Ik weet het niet zeker, maar het zou kunnen dat dat je hartklep verstoorde. Ik heb al een poli-echo voor je besproken voor volgende week maandag.’

‘O zus, moet dat nu echt? Ik wil niet dat Kirk weet dat ...’

‘We moeten zeker weten dat die klep niet voor meer problemen gaat zorgen.’ Cheyenne legde haar hand op Susans linkerhand. ‘Ik neem geen enkel risico met jou. Als

je je zorgen maakt dat Kirk ervan hoort, dan laat ik het ziekenhuis de rekening wel naar mij sturen.'

Maar waarom zou Susans echtgenoot het niet mogen weten?

'Nee, dat hoeft nu ook weer niet. Zo ... zo erg is het niet.'

Cheyenne leunde voorover. Als het niet zo erg was, waarom vermeed Susan het dan ineens om haar aan te kijken? 'Ik weet dat je niet graag medicijnen inneemt, maar ik heb je iets voorgeschreven waar je wat rustiger van wordt.'

'Een kalmeringsmiddel?'

'Ja. Je hoeft je geen zorgen te maken over meer naalden, want je hebt al een infuus. Het zal het probleem niet oplossen, maar het zal alles wat dragelijker maken totdat we de werkelijke boosdoener hebben gevonden.' Maar die werkelijke boosdoener was natuurlijk Kirk Warden – dat had Cheyenne al enige tijd geweten.

Susan slikte en knikte toen. 'Kun je wat voorschrijven ... dat ik mee kan nemen?'

'Ik zal je een recept geven.' Cheyenne aarzelde. 'Je moet naar huis worden gebracht. Je zou mijn auto kunnen nemen, maar onder de invloed van dit medicijn mag je niet rijden. Als je Kirk niet kunt bellen ...'

'Ik neem wel een taxi. Kan ik wel werken? Ik heb een afspraak met een klant voor wie ik haar huis vanmiddag ga inrichten. Ze is een buurvrouw die drie huizen ten westen van ons woont, dus ik hoef er niet naartoe te rijden.'

'Natuurlijk kun je werken ... als je klant wat door medicijnen opgewekte creativiteit niet erg vindt.' Cheyenne stond op, vechtend tegen een aanval van misselijkheid. 'Als je toch een taxi neemt, zal ik je hier wat tabletten laten geven, dan hoef je niet naar een apotheek te gaan.'

'Bedankt.' En nog steeds geen oogcontact.

Cheyenne boog zich naar haar over. 'Liefje, wat is er aan de hand met jou?'

Susan veegde haar gezicht af met een tissue. 'Het is niet zo erg, zus, oké?'

'Verkeerd antwoord. Ik ben nu je dokter, niet je zus. Je krijgt geen paniekaanvallen van "niet zo erg". Wat is er

vandaag met Kirk gebeurd?’ *Alsjeblieft, praat tegen me, Susan.* Het geluid van een andere ambulance drong nauwelijks tot hen door vanaf de snelweg.

‘We hadden een kleine woordenwisseling over de telefoon.’ Susan keek naar de gesloten deur. ‘Weet je zeker dat niemand ons kan horen?’

‘Absoluut.’

‘Ik had besloten mijn belastingaangifte van dit jaar apart van hem te doen. Toen ik het hem vertelde ging hij door het lint. Ik zou het anders niet hebben gedaan, maar ik heb mijn gegevens vergeleken met de gegevens van zijn secretaresse en ze klopten niet met elkaar. Als hij de belasting ontduikt, dan wil ik daar niets mee te maken hebben.’

Cheyenne sloot haar ogen, blij dat het mondkapje over de onderste helft van haar gezicht een deel van haar wanhoop verhulde.

‘Als hij erachter komt dat zij met mij heeft gepraat, ontslaat hij haar geheid’, zei Susan.

De woede verhevigde Cheyennes misselijkheid. Omwille van haar zus had ze Kirks door borderline veroorzaakte vijandigheid geduld, sinds hij en Susan acht jaar geleden verloofd waren. Ze had ontelbare onbehaaglijke, zwijgzame etentjes doorstaan. Was als tussenpersoon opgetreden toen haar vader en moeder over kwamen vliegen uit Florida voor een bezoek. Af en toe bleef Susan bij Cheyenne slapen als Kirk voor zaken de stad uit was – hij had zijn eigen ICT-bedrijf.

‘De spanning met Kirk zou wel eens een aanleiding kunnen zijn voor de pijn in je borst’, zei Cheyenne.

‘Ik weet niet precies wat ik eraan kan doen.’

Cheyenne besloot de logische oplossing niet te noemen. ‘Wat is er nog meer aan de hand tussen jullie beiden?’

Susan keek neer op haar handen en plukte aan haar nagelriemen.

‘Kirk is ... niet altijd zo gelukkig met mij.’

‘Hoe bedoel je: gelukkig?’

‘Het probleem is dat hij vindt dat ik te onafhankelijk word met mijn werk, en hij heeft besloten de teugels aan te trekken.’

Dat waren geen teugels, maar schroeven. ‘Op welke manier?’ vroeg Cheyenne zacht.

Susan sloot haar ogen en streek met haar hand over haar gezicht – een bevende hand. ‘Hij heeft al het geld van onze gezamenlijke rekening opgenomen en op een andere bankrekening gestort, die alleen op zijn naam staat.’

Cheyenne bedwong haar eigen woede. Dat kon Susan op dit moment niet aan. ‘Denk je dat hij van plan is van je te scheiden?’

‘Wij geloven niet in een scheiding.’

Wij? Kirk ontdeed de belasting maar toch wilde hij het nog steeds doen voorkomen alsof hij een oprechte, goede ‘christen’ was? Wat een lachertje!

‘Ik weet gewoon niet wat ik nu moet doen’, zei Susan. ‘Het is zo ... zo moeilijk om te beseffen dat de man met wie ik toen trouwde niet de man is met wie ik *nu* getrouwd ben. Begrijp je wat ik bedoel?’

Cheyenne knikte, hoewel ze het niet helemaal begreep. Haar hele leven had ze gewijd aan haar carrière, met slechts één serieuze relatie. Die was pijnlijk geëindigd toen de man van wie ze hield haar werkuren – of haar succes – niet kon verdragen. ‘Je zou bij mij kunnen intrekken, Susan. Zolang ik leef hoef je zo’n soort behandeling nooit meer te doorstaan.’

‘Ik heb mezelf in de problemen gebracht’, mompelde Susan. ‘Ik hou het wel uit.’

Cheyenne beet op haar tong en zei niets. Ze vervloekte de twee heilige peilers van Susans religie. Kon niemand in haar kerk zien wat voor een huichelaar Kirk was?

‘Als je geld nodig hebt om rond te komen ...’

‘Chey, ik red het wel.’ Susan legde haar hand op Cheyennes arm.

‘Bedankt. Het lijkt erop dat de helft van de buurt heeft besloten hun huis opnieuw in te richten, en ze hebben mij gevraagd het te doen. Ik heb een eigen bankrekening geopend. Ik red het wel. Misschien moet Kirk gewoon door een slechte tijd heen en ik ... ik moet me meer begripvol opstellen en ... voor hem bidden.’

Cheyenne klemde haar kiezen op elkaar. Susan kon zich dan te buiten gaan aan haar christelijke principes en de andere wang toekeren zoveel ze wilde, maar Cheyenne had geen zin om ...

Er werd op de deur geklopt. Ardis opende die en kwam binnen.

‘k Heb een slaapsapje voor je, meid, om je te ontspannen.’ Ze stak de naald in Susans infuus. ‘Het is een voorlopige dosis, maar je zult je algauw beter voelen.’

Susan knikte. ‘Bedankt. Chey, het komt allemaal wel goed.’

Cheyenne klopte op haar zusters hand. *Ik ben er niet zo zeker van.*